

Sygn. akt **XXVII Ca 895/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR (del.) Joanna Karczevska</i>
-----------------	--

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **R. P.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W.

z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt II C 3599/19 upr

oddala apelację.

Sygn. akt **XXVII Ca 895/20**

UZASADNIENIE

Na wstępie należy wskazać, że niniejsza sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu Okręgowego ma formę uproszczoną. Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd I instancji, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów, Sąd I instancji wywiódł trafne wnioski i oceny prawne, które Sąd Okręgowy w całości podziela.

W celu wszechstronnej analizy sprawy należy pokrótce przytoczyć podstawy roszczenia powoda. Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i

zawarte są w Rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: "Rozporządzenie nr 261/04").

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a - c) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1 500 kilometrów, w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów oraz 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Uprawnienie do żądania odszkodowania zostało rozciągnięte na pasażerów lotów opóźnionych, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Taką wykładnię przyjął Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) (C-402/07) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA (C-432-07). Jak zauważył Trybunał Sprawiedliwości "Artykuły 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 261/04 ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego".

Mając na uwadze związanie sądów krajowych wykładnią aktów Unii Europejskiej sformułowaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, wyżej przytoczone regulacje stanowią normatywną podstawę roszczenia powoda.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że okolicznością sporną w postępowaniu apelacyjnym jest zarzut nie wyczerpania obligatoryjnej drogi reklamacyjnej (na mocy art. 205 c ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo lotnicze) przez powoda, a tym samym uznanie powództwa za przedwczesne.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska apelanta. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, nie można uznać, iż wniesione powództwo było przedwczesne i nie zostało poprzedzone obligatoryjnym postępowaniem reklamacyjnym, wynikającym z art. 205 c ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo lotnicze.

Wbrew twierdzeniom pozwanej, powód złożył reklamację samodzielnie, a następnie skorzystał z usług profesjonalnego pełnomocnika, który w jego imieniu wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania. Podjęte próby polubownego zakończenia sporu, pomimo uznania roszczenia przez pozwaną, nie odniosły zamierzonego skutku.

Pozwana w swej argumentacji odniosła się do nieprawidłowości związanych ze złożoną reklamacją (tj. skorzystanie z pomocy osoby trzeciej).

Brak reakcji pozwanej na zgłoszoną reklamację poprzez osobę trzecią nie może być argumentowane tym, iż ma to na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony pasażerów jako konsumentów. Takie przeświadczenie pozwanej ma swoje oparcie w klauzuli 15.2.2. zawartej w Ogólnym Regulaminie Przewozu (...) (dalej: (...)), na podstawie której, pasażerowie będą zgłaszać roszczenia bezpośrednio do przewoźnika, w związku z klauzulą 15.2.3. (...), która wskazuje, iż przewoźnik nie rozpatrzy roszczenia zgłoszonego przez osoby trzecie, jeśli pasażer nie zgłosił wcześniej roszczenia bezpośrednio do R. i nie dał jemu czasu na odpowiedź. Takie zapisy należy uznać za niezgodne z obowiązującym prawem, bowiem każdy kto czuje, że nie poradzi sobie z danym zagadnieniem prawnym, ma prawo do skorzystania z pomocy profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy stwierdza, iż przewoźnik wprowadzając zakaz korzystania z pomocy osób trzecich, w tym przez profesjonalnych pełnomocników przez uszkodzanego pasażera doprowadza do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, albowiem realnie ogranicza możliwość reprezentacji swoich interesów przez profesjonalistę, którego doświadczenie oraz wiedza nie odbiega znacząco od wiedzy i doświadczenia podmiotu gospodarczego wspomaganego przez współpracujące podmioty prawne.

Powyższe zapisy w (...) doprowadziły do sytuacji, w której powód pomimo złożenia reklamacji bezpośrednio przez udostępniony formularz reklamacyjny, jak również za pośrednictwem i przy pomocy profesjonalnego pełnomocnika, pozostał bez odpowiedzi na swoje roszczenie. Pozwana w odpowiedzi na pozew wskazała, iż od początku uznawała roszczenie ze świadczenia głównego, o czym poinformowała powoda. Jednakże do dnia złożenia pozwu nie zapłaciła kwoty odszkodowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, bowiem powód wyczerpał drogę reklamacyjną, a wobec braku jej rozpatrzenia, nie sposób uznać powództwa za przedwczesne. Powód co najmniej dwukrotnie podjął próbę ugodową uzyskania odszkodowania z tytułu opóźnionego lotu, lecz bezskuteczną. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 98 i n. k.c. dopuszczalne było zgłoszenie przewoźnikowi reklamacji przez pełnomocnika, a nadto, że wezwanie do zapłaty miało charakter reklamacji, chociażby z uwagi na określenie terminu 30 dniowego.

Z uwagi na powyższe należy uznać, iż nie doszło do naruszenia przepisu art. 205 c ust. 1 pkt 1 Ustawy Prawo lotnicze, bowiem dokonane czynności przez powoda czynią zadość wymaganiom procedury reklamacyjnej, a tym samym nie było podstaw do odrzucenia pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej (art. 199 § 1 ppkt 1).

Z tych też względów Sąd Okręgowy postanowił jak w sentencji.